

Dobozi Eszter

Színről színre

*Míg bennem műszerek matattak,
Te honnan jöttél az álmomba
délcegen, ifjan, ahogyan csak
gyermeki szememmel láthattam*

*nemes arcod, vonásaidat?
Ki küldött, hogy őrizz meg engem?
Miféle dimenzióiban
jártál e tájt a nem levésnek?*

*Mégis már szinte tapinthatón
s örökkévalón fiatalon.
Miképpen szűrődött rajtam át
a biztos érzés, hogy senki más*

*nem lehet ilyen gondoskodón
jelen, s atyaian biztatóm.
Félébren öröm futotta el
egész valóm. Odaát lehet*

ilyen, aki színről színre lát.

Füred fölött

*A tágasság volt a mi országunk:
az éjszaka kupoláján
mind a miénk a szűrt ragyogás, s úgy
trónolt, mint az égi bárány*

*Füred fölött a sejtelmes lámpás,
elértük a Fiastyúkot
nyújtózkodván túl a földi lármán,
hallottuk azt is, mit súgott*

*Valaki, mint a titkos jeleket,
úgy küldte át, s mint szózatot.
Jöttek, akár hajnali szekerek,
derengésből alakzatok*

*kelvén, s a túlpartról tornyok, tetők
közel futottak hozzánk, mint látvány
festett képeken, s a vihar előtt
a látás fényűzéseként tárván*

*elénk a képzetet. Milyen vizek
simultak hozzánk, micsoda utak
szaladtak talpunk alá! A tied
s az enyém. Még várandósságukat*

*mutatták napok, hetek. Akkor még
a tágasság volt a mi országunk.*